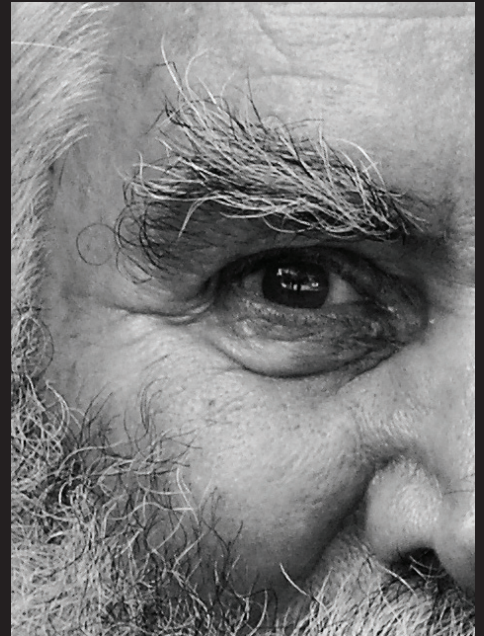
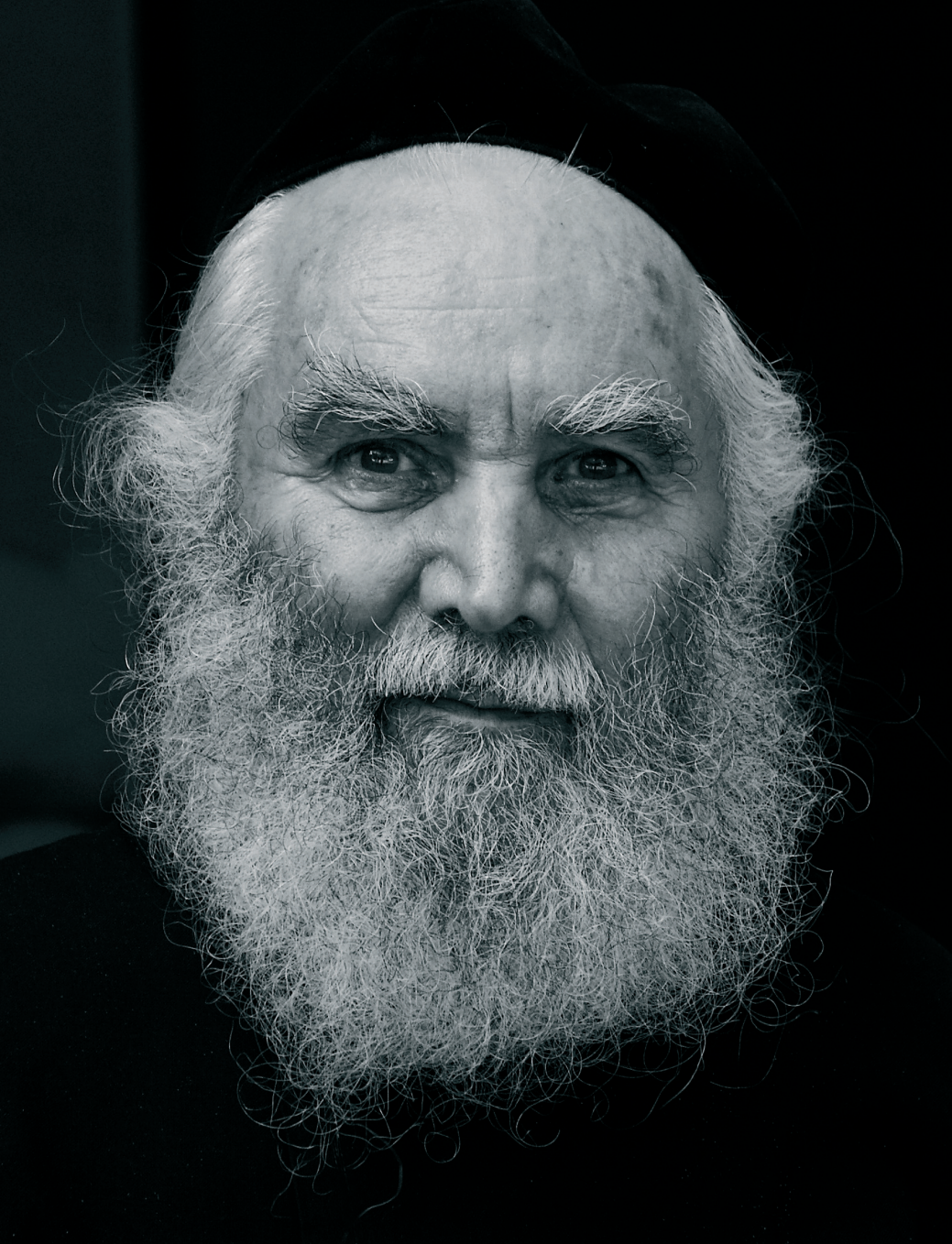

PORTRÉT

BULHARSKÝ MNICH

Fotografie vznikla během putování po pamětihodnostech Bulharska, kde jsem mimo jiné byla i mezi pozvanými účastníky bulharsko-české svatby.

Cestou k Bačkovskému klášteru se s námi dal do řeči sympatický a fotogenicky vyhlížející mnich. Od začátku jsem měla chuť si ho vyfotit, ale nevěděla jsem, jak by na to reagoval. Nakonec jsem se přeci jen zeptala a on docela ochotně souhlasil. Nechal se mnou odvést z prudkého srpnového slunce do stínu a tam jsem si ho dvakrát vyfotografovala. Na velké přípravy ani rekvizity v podobě odrazných desek nebyl čas, tolik ochotný by asi nebyl.

**Jana Vicariová,
Benešov u Prahy**

Více o autorce viz strana 35.

Konika Minolta Dimage A1,
clona F 3,5, čas 1/160 s, ISO 100

Tomáš Slaviček

Důvod, proč jsme vybrali tento snímek, je dokonalá ukázka poctivě odvedeného portrétu. Jediný, a to opravdu drobnější, nedostatek vidím ve splynutí černé pokrývky hlavy s tmavým pozadím. Výhodou této fotografie je zachycení velkého množství detailů v obličeji – vlasy i vousy nepostrádají ani ty nejjemnější tahy, což je dobré pro kvalitní reprodukci.

USNUL

Vyfotografoval jsem tátu na chalupě v Husinci na Šumavě. Jeho oblíbené křeslo u krbu je pohodlné, dobře se v něm čte a ještě lépe „přemýšlí“, jak vidno. Většinou člověk při spánku vypadá všelijak, ale tahle póza se mi líbila, tak jsem ji chtěl zvětšit. Nebyl čas nasazovat vhodný objektiv, tak jsem popadl foťák s tím, co na sobě zrovna měl, a na asi 100 mm zoom ho „cvaknul“. Clona 7 mi připadala tak akorát, aby nebyla příliš nízká hloubka ostrosti.

Pentax K20D, clona F 7,1, čas 1/25 s, ISO 800

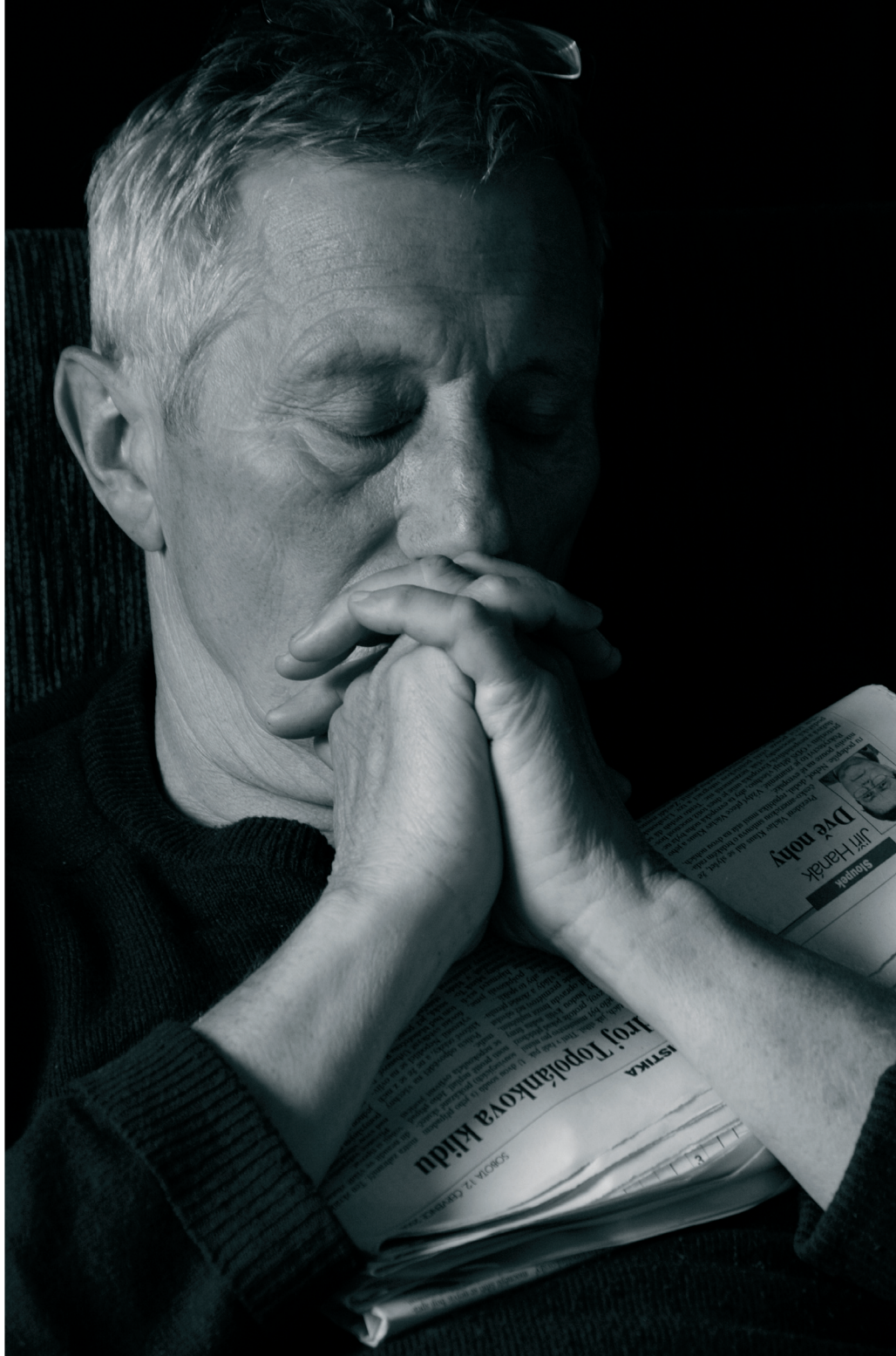

Vít Čermák

Fotím asi čtyři roky zrcadlovkou, předtím jsem měl i pár kompakťů, ale chyběla mi možnost manuálního nastavení pro různé situace.

K fotografování jsem se dostal úplně přirozeně – chtěl jsem okolí zachytit po svém, tak jsem se do toho pustil. Nemám žádné fotografické vzdělání a všechny fotky cvakám „pocitově“, podle toho, co se mi na daném místě či osobě líbí. Tuším cosi o fotografických „pravidlech“, slyšel jsem o zlatém řezu a podobných termínech, ale nerespektuji je ... právě proto, že neznám jejich definice.

Další fotografie tohoto autora naleznete na straně 136.

BASÁK

Jedná se o portrét basisty Tomáše Laska z ostravské bluegrassové skupiny GoodWill. Fotografie byla pořízena na podzim roku 2007 v chátrajícím areálu koksovny v Ostravě se záměrem na focení portfolia výše jmenované hudební skupiny.

Pro fotografování jsem zvolil prostředí staré umývárny s přirozeným bočním světlem z okna, které se dále odráželo zpět od bílých stěn a vykreslovalo tak stíny, které s kombinací s modelem vytvářely menší kontrast. Model jsem umístil tak, aby se v obličejí vytvořil jemný přechod mezi dopadajícím a rozptýleným světlem. Pro dosažení velké hloubky ostroty fotografie jsem použil širokoúhlý objektiv s pevným ohniskem 20mm s nastavenou clonou f/8 a dobou expozice 6 sec.

K dosažení dramatickosti prostředí jsem použil obdobnou techniku, která se používala už v analogovém světě fotografie, označovanou jako „mixtura“ (tj. kombinace fotografií z různých zdrojů a vytvářející novou, souvislou obrazovou realitu). Do snímku jsem zakomponoval své fotografie textur, které dodaly bílým stěnám výraznější chátrající vzhled.

Canon 400D, clona F 8, čas 6 s, ISO 200

Jan Tomáš

První zkušenosti s fotografováním jsem získal v 17 letech, kdy jsem si s bráchou pořídil starší kinofilmovou zrcadlovku značky ZENIT. Z přiloženého manuálu, který měl cca 15 stran, jsem se dozvěděl něco o expozimetru, cloně a času a exponoval své první snímky. Snímků jsem tehdy dělal velmi málo kvůli financím. Změna nastala až v roce 2004, kdy jsem si pořídil první digitální fotoaparát (kompakt), a mohl tak začít první krůčky do světa digitální fotografie. Po přechodu na digitální zrcadlovku se stalo fotografování mou velkou zálibou. Mezi mé oblíbené žánry patří mixtura a koláže, ve kterých se snažím ztvárnit to, co je v mých představách.

Tomáš Slavíček

Internetové fotogalerie jsou plné podobných snímků, jako je tento. Většinou na nich ale naleznete spoře oděné dívky ve zdevastovaném či chátrajícím prostředí. A většina z těchto snímků nepřináší nic nového. Tato fotografie mezi nimi vynikne díky tomu, že je jiná – není zde dívka či žena, ale muž, navíc oblečený. Jestliže pak snímek patří do uzavřené série portrétů jednotlivých členů hudební skupiny, dává mu to další rozměr, a tak by to i ve fotografii mělo být.

Fotografie byla pravděpodobně pořízena ve stísněném prostředí, a tedy bylo nutné použít širokoúhlý objektiv. To dokazuje zkreslení portrétované osoby; nohy jsou disproporční od zbytku těla. Na tuto skutečnost by se při fotografování lidí mělo pamatovat.

BABIČKA Z LIPTOVA

Když jsem se v zimě vracel z hřebenu Nízkých Tater, zastavil jsem se u babičky ve Vyšné Boci. Pamatuji se na tu chvíli, bylo velmi dobré světlo, ale protože se babička nerada fotografuje, musel jsem vyčkat na vhodný okamžik, až ji zaujme jiná činnost, a tehdy jsem se pokusil o pár snímků, s kterými byla nakonec spokojená i ona sama.

Canon EOS 400D, clona F 1,8, čas 1/250 s, ISO 100

Miroslav Růčka

Více se o autorovi dozvíte na straně 49.

...NEMÁŠ OHEŇ, KÁMO?

Jednoho zamračeného dne jsem byl na venkovní oslavě narozenin, a jak se tak slavilo, došlo i na zapálení „vítězného doutníku“. Řekl jsem si, že toto je ta pravá chvíle na dokumentární foto, zaostřil jsem, a právě když jsem se odhodlal stisknout spoušť, znenadání se na mne oslavenec otočil a povídá: „Nemáš oheň, kámo?“ Jeho překvapený výraz při nečekaném pohlednutí přímo do objektivu je myslím z foto patrný.

Bylo dobře, že jsem měl fotoaparát tenkrát s sebou, původně jsem ho totiž vůbec nechtěl brát – říkal jsem si, že tam bude fotografů i beze mne dost a dost, ale nakonec mě žena přesvědčila, abych si ho přece jen vzal ... a vyplatilo se to, teď už s sebou mám fotoaparát prakticky neustále, protože nikdy nevíte, kdy se bude hodit!

Nikon D80, clona F 8, čas 1/20 s,
ISO 200

Václav Kindl, Praha

Fotografuji něco přes dva roky. Začalo to tím, že mi jeden známý dal starý fotoaparát PRACTICA s tím, že si kupuje digitální a nebude ho už potřebovat – tak jsem se začal učit fotit. Na fotografiích se mi líbí, že mají schopnost „vrátit zpět dávno zapomenuté“. Dnes pořídíte snímek

z oslavy, za měsíc si už ani nevzpomenete, že nějaká oslava byla, natož co se na ní odehrávalo. A najednou, třeba po letech, někde vyštracháte tuhle fotku, kouknete na ni a okamžitě se vám vybaví všechny detailní vzpomínky na tuto oslavu narozenin – najednou je to zpátky.

Sony A200, clona F 5,6, čas 1/40 s, ISO 400

DIALOG

Na fotografii je naše dcera s naším kocourem. Jak on stárne a ona roste, stále víc si spolu rozumí a hrají. On je trpělivější, ona má víc citu než dřív. Často spolu chodí jen tak po bytě, Bára mu něco vypráví, on ji pozoruje, poslouchá a nechá se hladit skoro jako pejsek. Když malá zabřečí, hned přiběhne, chvíli ji jen tak pozoruje, a když nepřestává, ťuká ji packou nebo šťouchá hlavou.

Vyvinul se mezi nimi zvláštní vztah, mezi kocourem a malou holkou. Někdy se zdá, jako by ji přijal za vlastní, a když si ho dlouho nevyšimá, příběhne a připomene, že je čas si hrát...

Přesto všechno je to ale přeci jen kocour a i jeho trpělivost má meze. To pak využije svých výhod a přesune se někam, kam za ním Bára nemůže...

Na fotce jsou oba zachyceni v okamžiku, kdy on vyskočil na komodu vychutnat si zasloužený odpočinek, ona však chtěla ještě chvíli pokračovat ve hře. Jen chvíli po tomto momentě ji packami hladil po vlasech, to už je ale jiná fotka...

Fotografie byla pořízena u nás doma během dopoledních hodin, do místnosti dopadal dostatek slunečního světla, takže nebylo třeba blesku. Tahle fotka vznikla vlastně trochu náhodou, na výšku ani na šířku to pořád nebylo ono, tak jsem foťák trochu pootočil... Bára má bohužel trochu uříznutou hlavu, jinak je ale fotka v původním formátu – bez ořezu. Spíš reportáž než portrét.

Jan Michalík, Plzeň

Fotografuji už pár let, první fotky jsem dělal ještě na aparátu Zorkij-4, se kterým mě seznámil táta. Digitální fotografii jsem objevoval posledních 6 let s kompaktem Nikon Coolpix 3100, nedávno jsem přešel na zrcadlovku (Sony A200), se kterou opakovaně zjišťuji starou pravdu „Vím, že nic nevím“.

Nejraději fotografuji detaily v krajině i krajinu samotnou, ale také lidi, když zapomenou, že jsou fotografováni, jejich výrazy a soustředění.

Petr Lindner

Děti a domácí zvířata, neřkuli oboje dohromady, patří mezi nejvděčnější fotografické náměty. Nutno však dodat, že jde také o poměrně náročný žánr – už jen vzhledem k tomu, že zde můžete velice rychle sklouznout ke kýči a nevkusu. Toto ale není problémem snímku holčičky s kočkou s názvem Dialog. Je vidět, že nejde o sladce zaranžovanou fotografii, nýbrž o reportážní záběr, o kterém oba „modely“ nemusely ani vědět. Zajímavé je šikmé naklonění, otázkou je, zdali vzniklo při focení, nebo až dodatečným ořezem. Ten naopak tato fotografie snese větší – jakýsi provázek uprostřed horní strany snímku klidně může být „vystřižen“.

(BEZ NÁZVU)

Tato fotografie byla pořízena v ateliéru mého kamaráda za účelem vytvoření snímku mé kamarádky pro jejího přítele. Mým záměrem bylo, aby vznikly takové fotografie, které dokážou vystihnout ji samotnou, její vášeň, touhu. A samozřejmě, aby byl přítel příjemně překvapen.

Bylo to naše první focení. Zkoušely jsme různé oblečení, různé pózy a výrazy. Kamarádka Máca je výborným objektem k fotografování, neboť dokáže zahrát velmi zajímavé pohledy, a tudíž to pro mě bylo o to jednodušší.

U tohoto snímku jsem použila jednoduché horní světlo a využila jsem dominantní podlahy ateliéru.

Canon EOS 30D, clona F 11, čas 1/125 s, ISO 200

Pavčina Vránová

Fotografování se věnuji asi čtyři roky. Začala jsem fotografovat na střední škole, kde jsme měli jako dobrovolný předmět fotografování, v rámci čehož jsme plnili různé fotografické úkoly. Mým nejoblíbenějším tématem jsou lidé a jejich portréty.

Ráda bych se naučila dokázat zachytit skutečný obraz lidské duše tak, aby už z fotografie bylo jasné, o jaký typ člověka se jedná a jakou má povahu.

Tomáš Hliva

Fotografie z ateliéru na mě často působí neatraktivním statickým dojmem. Ne tak docela tomu je v tomto případě. Oceňuji důmyslnou práci se samotnou kompozicí snímku, která je ve výsledku zajímavě dynamická. Všimnout si můžeme hned dvou navzájem křížících se diagonál – polohy modelčiny těla a „toku“ plovoucí podlahy. V pořádku je z mého pohledu i míra nasvícení dívčiny světelně „odvrácené“ tváře, tu „přivrácenou“ bych pak možná svítil o něco méně. To už ale samozřejmě zůstává v mezích záměru autorky snímku.

Jediné, co by se tak dalo na snímku vytknout, je ne příliš estetizující absence modelčiny palce.